

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 94/19/EF

af 30. maj 1994

om indskudsgarantiordninger

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN
EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2, første og tredje punktum,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 B ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

I overensstemmelse med de i traktaten fastsatte mål bør der tilstræbes en harmonisk udvikling af kreditinstitutters virksomhed i hele Fællesskabet gennem ophævelse af enhver begrænsning af etableringsretten og den fri udveksling af tjenesteydelser, samtidig med at stabiliteten i banksystemet og beskyttelsen af opsparernes styrkes;

samtidig med ophævelsen af begrænsningerne af kreditinstitutternes virksomhed bør der tages højde for den situation, der kan opstå, hvis indskud i et kreditinstitut, som har filialer i andre medlemsstater, bliver indisponible; det er nødvendigt, at der sikres et harmoniseret minimumsniveau for beskyttelse af indskud, uanset hvor i Fællesskabet indskuddet er foretaget; en sådan beskyttelse af indskud er lige så vigtig for gennemførelsen af et fælles marked på bankområdet som tilsynsreglerne;

i tilfælde af lukning af et insolvent kreditinstitut bør indskydere i filialer, som er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor kreditinstituttet har sit hjemsted, beskyttes af samme garantiordning som kreditinstituttets øvrige indskydere;

kreditinstitutternes omkostninger i forbindelse med deltagelse i en garantiordning står ikke mål med de omkostninger, som ville blive resultatet af en massiv hævnning af bankindskud ikke alene i et kriseramte institut, men også i sunde institutter, fordi indskyderne vil miste tilliden til banksystemets soliditet;

medlemsstaternes opfølgning af Kommissionens henstilling 87/63/EØF af 22. december 1986 om indførelse af indskudsgarantiordninger i Fællesskabet ⁽⁴⁾ har ikke helt givet det ønskede resultat; denne situation kan vise sig at være til skade for det indre marked;

Rådets andet direktiv 89/646/EØF af 15. december 1989 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut og om ændring af direktiv 77/780/EØF ⁽⁵⁾ fastsætter regler om en enkelt tilladelse til kreditinstitutter samt tilsyn med disse foretag af hjemlandets myndigheder; disse regler trådte i kraft den 1. januar 1993;

en filial behøver ikke længere tilladelse i et værtsland, fordi den enkelte tilladelse gælder i hele Fællesskabet, og det er de kompetente myndigheder i hjemlandet, der fører tilsyn med filialens solvens; dette forhold taler for, at alle et kreditinstituts filialer i Fællesskabet skal være omfattet af en enkelt garantiordning; en sådan ordning må nødvendigvis være den, der gælder for den pågældende kategori af kreditinstitutter i vedkommende kreditinstituts hjemland, på grund af den forbindelse, der er mellem tilsynet med en filials solvens og filialens medlemskab af en indskudsgarantiordning;

harmoniseringen bør begrænses til hovedelementerne i indskudsgarantiordningerne og bør sikre, at der inden for en meget kort frist kan ske udbetaling under garantien, beregnet efter et harmoniseret minimumsniveau;

indskudsgarantiordningerne bør træde i funktion, så snart indskuddene bliver indisponible;

det er hensigtsmæssigt at udelukke indskud, som kreditinstitutter foretager på egne vegne og for egen regning; fra dækning; dette bør ikke have nogen indflydelse på den ret, som garantiordningen har til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at redde et kreditinstitut, der er i vanskeligheder;

en harmonisering af indskudsgarantiordningerne i Fællesskabet anfægter ikke i sig selv eksistensen af allerede fungerende ordninger, som tager sigte på at beskytte kreditinstitutterne ved navnlig at garantere deres solvens

⁽¹⁾ EFT nr. C 163 af 30. 6. 1992, s. 6 og

EFT nr. C 178 af 30. 6. 1993, s. 14.

⁽²⁾ EFT nr. C 332 af 16. 12. 1992, s. 13.

⁽³⁾ EFT nr. C 115 af 26. 4. 1993, s. 96 og Europa-Parlamentets afgørelse af 9. marts 1994 (EFT nr. C 91 af 28. 3. 1994).

⁽⁴⁾ EFT nr. L 33 af 4. 2. 1987, s. 16.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 386 af 30. 12. 1989, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 92/30/EØF (EFT nr. L 110 af 28. 4. 1992, s. 52).